

Milly
Johnson
Joulu
kinosten
keskellä

BAZAR

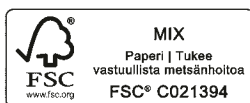
Milly
Johnson

Joulu
kinosten
keskellä

Suomentanut Anne Pölkki

BAZAR

Enkellaulu kajahtaa, sanat Erkki Ainamo

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

1. painos
Suomentanut Anne Pölkki
Suomenkielinen laitos © Anne Pölkki ja Bazar Kustannus 2026
Englanninkielinen alkuteos *Let the Bells Ring Out*
Copyright © Milly Johnson, 2025

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

ISBN 978-952-870-271-9

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

23. JOULUKUUTA

Eilinen on historiaa, huominen arvoitus, mutta tämä päivä on lahja.

Luku 1

Lumihiutaleet läiskähtelivät tuulilasia vasten, kun Timanttitaksit-yhtiön Vincent Diamond kääntyi Whitbyn tielle, aivan kuin uusi suunta olisi saanut pyryn riehaantumaan. Minuutin sisällä Vincent joutui laittamaan tuulilasinpyyhkijät viuhtomaan tauotta, jotta erottaisi tien. Hän ei muistanut nähneensä kelivaroitusta säätiedotuksessa, jonka hän tarkisti joka aamu etenkin silloin, kun luvassa oli pitempi ajokeikka. Ja varsinkin silloin, kun hänellä oli pitempi ajokeikka kolealla talvikelillä.

Luultavasti hän vain kuvitteli taksin sisälämpötilan putoavan äkkinäisen lumipyryn takia, mutta siitä huolimatta hän kurotti säätämään lämmitystä.

”Onko siellä takapenkillä riittävän lämmintä?” hän huikkasi olkansa yli matkustajalleen.

”On, kiitos vain”, nainen vastasi.

Nainen oli neiti Elizabeth Dudley, jota hän kuskasi Readingistä Durhamiin. Ääni sopi yhteen olemuksen kanssa: hienostunut, sivistynyt, viehättävä. Neiti oli luultavasti kaunein kyytiläinen, joka hänen taksinsa takapenkillä oli istunut, mikä oli paljon sanottu, sillä hän oli kuljettanut lukuisia näyttelijättäriäkin West Endin teattereista. Kuljettajan silmät hakeutuivat taustapeiliin, jonka kautta hän näki naisen katsovan ikkunasta ulos ja

arvioivan sään äkillistä muutosta. Sitten naisen puhelin vaati hänen huomionsa. Ei mitään typerää soittoääntä vaan klassinen *prrr-prrr*.

Nainen otti puhelimen laukustaan ja vastasi: ”Hei.” Niinkin pieni sana sai soittajan varmasti tuntemaan, että Elizabeth halusi puhua palavasti juuri hänen kanssaan. Vincentin mielestä nainen näyttikin aivan Elizabethiltä. Hänen äitinsä ja isoäitinsä olivat olleet Elizabethettä, joten hänestä kyseinen nimi oli yhtä kuin ihana nainen.

Nainen kumartui eteenpäin kysyäkseen: ”Anteeksi, kuinka kaukana olemme Topstonista?”

”Noin pari tuntia joululiikenne huomioon ottaen”, Vincent vastasi. Hän ei maininnut lumipyryä, joka menisi varmasti nopeasti ohi, sillä muuten siitä olisi kerrottu sääennusteessa. Metcheck-sääpalvelu oli luvannut pilvistä keliä ja iltapäivästä rännäksi muuttuvaa sadetta sekä yhtä lämpöastetta, vaikka auton mittari näytti jo nyt kuutta pakkasastetta. Vincent tuumi, ettei äkillinen kylmä rintama jarruttaisi matkantekoa. Niin hän ainakin toivoi, sillä hänen pitäisi ajaa vielä takaisin, kun hän olisi jättänyt matkustajansa Durhamiin Topston Manorin kartanoon. Sen rinnalla Alderley Edgessä sijaitsevat jalkapalloilijoiden huppeat talot näyttivät portinvartijan mökeiltä. Vincentin käytännöllinen äitimuori olisi sanonut kartanosta oman mielihiteensä: ”Kuinkahan paljon ikkunoiden pesusta joutuu pulittamaan joka kuukausi?” Jumala äitiä siunatkoon, missä hän nyt olikin. Epäilemättä äitimuori kurkisteli häntä taivaasta huolehtivasti ja rakastavasti.

”Noin kaksi tuntia”, Elizabeth ilmoitti puhelimeen.

Hän oli hiljaa, kun linjan toisessa päässä puhuttiin.

”No, se on –”, Elizabeth yritti sanoa, mutta ilmeisesti hänet keskeytettiin. Jälleen pitkä hiljaisuus.

”Tiedän sinun käskeneen tulla aikaisemmin, mutten voinut. Minun piti hoitaa asioita... Ymmärrän sen olevan tärkeää. Minä... kyllä... ymmärrän sen... Gregory, anna minun puhua, minä –.”

Gregory ei selvästikään antanut Elizabethin puhua. Vincent päätteli, ettei Gregory ollut mikään mukava veikko. Hän kuvitteli mielessään miehen, jonka rinnalla Darth Vaderkin näyttäisi Dalai-lamalta.

Vincent polkaisi kevyesti jarrua. Pyry sakeni niin, että lunta kertyi jo tiellekin. Hän käänsi puhaltimen päälle, koska tuulilasi huurtui ja näkyvyys heikkeni.

”Gregory, kuuntele minua hetkinen. Millainen sää siellä on? Täällä pyryttää rankasti... Oho, eikö yhtään?”

No, hyvä niin, Vincent tuumi salakuunnellessaan keskustelua. Kyse oli siis vain paikallisesta lumimyräkästä. Vaikka nyt pyrytti sankasti, hyvällä onnella lumi sulaisi pian pois.

”Kyllä, olemme varmasti perillä ennen seitsemää... Säälle en mahda mitään. Gregory? Haloo, oletko vielä siellä?”

Gregory ei selvästikään ollut enää siellä. Elizabeth soitti hänelle uudelleen, mutta puhelu meni vastaajaan, ja hänen oli jätettävä viesti.

”Hei, Gregory, minä täällä. En tiedä, katkesiko puhelu vai saitko vain sanottua asiasi. Pidän sinut ajan tasalla sijainnistani. Nähdään pian... Hei sitten.”

Vincent hidasti vauhtia entisestään. Pyyhkijät huiskivat täysillä, ja lumihiutaleet olivat yhtä isoja kuin pennin kolikot. Edessä olevien autojen katot olivat lumen peitossa. Pimenikö äkkiä vai oliko hän tulossa lumisokeaksi?

”Minun pitäisi olla juhliissa seitsemältä”, Elizabeth lausui, ja sanat olivat kuin pitkä huokaus.

Vincentin silmät hakeutuivat kojelaudan kelloon: viittä vaille kolme. ”Se onnistuu takuulla”, hän sanoi. Hän pohti,

oliko mölyapina-Gregory pyytänyt missään vaiheessa Elizabethiä olemaan varovainen ja tulemaan sitten kun kykeni – turvallisesti.

Luku 2

Jane Wutheridge iloitsi, että oli ymmärtänyt vetää jalkoihinsa talvisaappaat matkaa varten. Ei sillä, että Derbyshiressä heidän talonsa pihalla olisi ollut merkkiäkään lumesta, mutta saappaat olivat mukavat ja lämpimät ja tarrasivat maahan kuin merikotilo. Hän sanoi sitä yhä *heidän* talokseen, vaikka se olikin ollut hänen talonsa hiukan alle vuoden verran. Talo ei olisi enää heidän eikä hänen alle neljän viikon kuluttua, koska kaupat oli jo tehty. Saappaat olivat luotettavat ja turvalliset, mukavat, vakaat ja lujat. Saappailla oli kaikki ominaisuudet, jotka hänen elämäänsä nykyään puuttuivat.

Jane ei ollut halunnut tehdä tätä junamatkaa. Hän olisi tahtonut viettää joulua yksin vielä viimeisen kerran pappilassa, ennen kuin uudet omistajat ottaisivat sen haltuunsa. Häntä suututti, että hänet oli painostettu joulunviettoon muualle. Sää oli kuin piste i:n päälle. Ei lumi häntä pelottanut niin kuin joidakin muita vanhempia ihmisiä. Hänhän rakasti lunta. Hän ja Clifford olivat viettäneet monta talvilomaa yhdessä. He olivat itse asiassa matkustaneet satoja kilometrejä napapiirin pohjoispuolelle ja myös Etelämantereelle, jonne he olivat suunnitelleet uutta matkaakin. Elämä kuitenkin puuttui heidän suunnitelmiinsa. Tai pikemminkin kuolema.

Konduktööri tuli vaunuun ja jäi seisomaan liukuoven viereen.

”Saanko hetkeksi huomionne. Ikävä kyllä kaiuttimet eivät toimi. Meille on ilmoitettu, että tämä juna joutuu poikkeamaan reitiltä Seltoniin. Länteen päin matkustavien pitää nousta junasta seuraavalla asemalla Derringburyssä ja vaihtaa siellä Eskfordin junaan. Tämä juna ei mene Eskfordiin.”

”Jukolauta”, noitui Janen takana istuva mies, jonka äänen voimakkuus ei ollut tippunut kertaakaan alle sadan desibelin hänen noustuaan kyytiin. ”Yksi lehti tai lumihietale riittää, jotta tässä maassa junaliikenne on yhtä kaaosta.”

Konduktööri vähät välitti miehestä ilmoittaen, että juna saapuisi Derringburyyn muutaman minuutin kuluttua.

Jane otti kassinsa kaivaakseen ruskean kalastajanhattunsa esiin. Se oli yksi Cliffordin viimeisistä lahjoista hänelle. ”Minusta meidän pitää vastedes ostaa toisillemme käytännöllisiä lahjoja”, hän oli sanonut sähköisin silmin. Tosin hänen hatun sisävuoreen piilottamansa timanttisormus oli sähköynyt vielä enemmän. Sormus koristi nyt Janen sormea. Ikuinen sormus, vaikka he olivat tienneet aikansa käyvän vähiin ainakin täällä maan päällä. Clifford oli siitä harvinainen tieteilijä, että hän uskoi kuoleman jälkeiseen elämään ja ikuisuuden jakamiseen yhdessä Janen kanssa. Oli ironista, että romantikko Jane puolestaan uskoi elämän, tietoisuuden ja kaiken päättyvän viimeisen henkäyksen myötä.

Jane veti käsiinsä ja suuntasi matkatavarahyllylle ottamaan matkalaukkunsa. Hän kieltäytyi konduktöörin avusta, sillä vielä hän ei ollut valmis käyttämään vanha rouva -korttia. Hän oli pakannut kevyesti ja onneksi lähettänyt lahjat etukäteen. Tänä vuonna hän ei ollut panostanut lahjoihin, sillä aina ennen hän oli käyttänyt liikaa aikaa etsiessään kullekin sopivaa lahjaa. Vastineeksi hän oli itse saanut laiskoja löytöjä:

suklaata, jonka parasta ennen -päivä oli epäilyttävän lähellä, kirppisrintakorun halvassa rasiassa, manikyyrisetin. Vuosien kuluessa oli ainakin kertynyt koko joukko erilaisia manikyyrisettejä.

Cliffordin mielestä suunnitelmien muutos olisi tarkoittanut seikkailua. Clifford ei kuitenkaan ollut paikalla jakamassa hänen pelkoaan ja ottamassa ohjia. Jane oli yksin eikä lainkaan innoissaan asioiden saamasta käänteestä.

Kauempana samassa junassa Frank O'Carroll ja hänen vaimonsa Grace valmistautuivat nousemaan pois seuraavalla asemalla. Heidän oli määrä matkustaa Eskfordiin asti, mutta uuden reitityksen takia heidän piti vaihtaa junaa, joka olisi jo neljäs tällä matkalla. Frankin mielessä käväisi, että matka oli ollut kirottu lähtömetreiltä asti. Ensinnäkin hän oli nyrjäyttänyt nilkkansa eikä voinut ajaa, eikä Grace halunnut suin surminkaan ajaa niin pitkää matkaa. Niinpä ainoa tapa päästä lomamökille oli joukkoliikenne. Lisäksi heidän varaamansa mökki oli ollut tuplabuukattu, ja he joutuivat tyytymään toiseen vaihtoehtoon. Se ei ollut se kodikas, vanhanaikainen mökki takkatulineen, josta Frank oli maksanut varausmaksun. *Mistelisoppi* kuulosti ehkä idylliseltä mökin nimeltä, mutta kuvissa näkyi moderni talo, joka oli sisutettu 70-luvun tyyliin ruskeilla ja oransseilla väreillä. Näin myöhäisessä vaiheessa talo piti joko ottaa tai jäädä kokonaan ilman, joten mitään ei ollut tehtävissä. Edes osittainen korvaus ei lievittänyt pettymystä. Frankin äiti sanoi aina, että epäonni tuli kolmen ryppäissä. Ennemminkin sadankolmen ryppäissä, Frank ajatteli, kun he astelivat matkatavarahyllylle, jossa heidän kaksi matkalaukkuaan olivat. Grace-vaimo ei ollut sanonut sanaakaan, mikä kertoi kaiken. Frank aisti vaimonsa ärtymyksen tihkuvan tämän ihohuokosista kuin myrkyllisten

kaasujen viallisesta ilmansuodattimesta. Grace ei ollut edes halunnut matkustaa kotoa pois jouluksi. Frank oli ehdottanut sitä ja painostanut vaimoaan, koska hän tiesi, että jos he jäisivät kotiin, toinen olisi muuttanut pois uuteenvuoteen mennessä. Romanttinen mökki takkatulineen oli hänen viimeinen, epätoivoinen yrityksensä pelastaa heidän 33 vuotta kestänyt liitonsa. Moderni varamökki ei tarjoaisi mitään korjaavaa taikaa. Sen hän aavisti.

Juna puuskutti ulos tunnelista maailmaan, joka oli paljon valkoisempi kuin se, jonka he olivat jättäneet tunnelin toiselle puolelle. Frank katsoi ikkunasta sakeaa lumipyryä. Kaukaiset kukkulat olivat jo lumen peitossa ja sulautuivat yhteen taivaan kanssa.

Hän kääntyi Gracen puoleen.

”Kyllä se tästä, pikkuinen koettelemus vain meidän kiusaksemme. Olemme tuossa tuokiossa Eskfordissa, ja sieltä on vain lyhyt kävelymatka mökille. En ole yhtään huolestunut. Meillä on entistäkin kodikkaampaa tämän viivästyksen jälkeen.” Hänen reipas hymynsä kätki huolen, jota hän ei väitteensä mukaan lainkaan tuntenut.

Grace ei hänkään näyttänyt yhtään huolestuneelta. Grace näytti vain... *alistuneelta*. Se oli paras sana kuvailemaan ilmettä. Frank arveli, että sama ilme säilyisi riippumatta siitä, pääsisivätkö he mökin kutsuvaan lämpöön vai joutuisivatko viettämään joulun juna-asemalla keskellä ei mitään.

Juna hidasti, ja ulkona vilahti Derringburyn aseman kyltti. Frank huomasi mielikseen asemalla odotussalin, sillä häntä ei huvittanut seisoa jätävällä laiturilla odottamassa seuraavaa junaa.

”Pärjäätkö sinä?” hän kysyi vaimoltaan, joka kamppaili matkalaukun kahvan kanssa.

”Tietenkin pärjään”, kuului vastaus, josta kaikui alati läsnä oleva kireys. Frank ei edes tiennyt, oliko vaimo itse tietoinen siitä. Siitä oli tullut vakiosävy hänen puhuessaan miehelleen. Entinen Grace olisi vähät välittänyt varausotkusta ja esittänyt hänelle kysymystulvan: Mitä tehdään ensimmäiseksi, kun päästään mökille? Mennäänkö paikalliseen publiin syömään? Pitäisikö nousta aikaisin ja lähteä tilakauppaan ostamaan aivan liikaa ruokaa? Pikkuinen höpöttelijäni, Frank tapasi sanoa hänelle. Nykyään Grace puhui vain pakon edessä, ja vaikka ennen hänen jatkuva pajatuksensa oli tehnyt Frankin joskus hulluksi, hän kaipasi sitä. Hän kaipasi entistä Graceä, sillä nykyinen vaimo oli kuin tyhjä kuori.

Asemalla heidän lisäksi junasta jäi vain yksi matkustaja. Hän oli pienikokoinen, iäkäs nainen, joka näytti Frankin mielestä kuin suoraan neiti Marple -kirjasta ulos astuneelta. Hän oli siro, hänellä oli isot saappaat, hattu ja tweedtakki.

Frank auttoi Gracen vaunun ja laiturin välisen raon yli, minkä jälkeen hän sanoi neiti Marplelle tämän matkalaukkua osoittaen:

”Voinko auttaa kantamaan laukun?”

”Kiitos, hyvin ystävällistä, mutta se kulkee pyörillä vallan kätevästi.”

Ainakin Frank aikoi avata odotussalin oven naiselle. Hän piti ovea auki, ja nainen kiitteli astuessaan sisään. Grace seurasi perässä. Hänen harteillaan ja kuparinruskeissa, kiinni sidotuissa, pitkissä hiuksissaan oli lumikuorrute, joka sulii heti odotussalista uhkuvassa lämmössä.

Frankin mieleen tulvahti, että hän oli päätynyt *Lyhyt onni* -elokuvan filmauspaikalle. Nurkassa seisoi iso kahviautomaatti, mutta paikkaa ei ollut remontoitu vuosiin. Siellä haisi tunkkaisuutta mutta lohduttavalta. Se oli kuin vanhojen kirjojen haju.

Paria seinälle viritettyä ruosteista lämpöpuhallinta vasta-päästä oli penkki. Puhaltimet pumppasivat huoneeseen lämmin-tä ilmaa tehokkaasti siihen nähden, miten antiikkisilta ne näyt-tivät. Grace istahti toisen lähelle jättäen reilun raon itsensä ja iäkkään naisen väliin.

”Karmea keli”, Frank sanoi naiselle.

”Hirvittävä”, Jane vastasi. ”Onneksi täällä sisällä on sentään mukavan lämmintä. Vaihdatteko tekin juna Eskfordissa?” Jane ei ollut yhtään varma, oliko hän tehnyt oikein noustessaan junasta tällä pikkuruisella asemalla. Olisi pitänyt jäädä junaan Seltonin asemalle asti ja päättää siellä jatkosta. Tietenkin kotiin-paluu olisi ollut järkevin vaihtoehto.

”Emme, Eskford on meidän pääteasemamme. Olemme va-ranneet mökin. Jouluksi.” Sitten Frank katsoi ympärilleen ja pohti ääneen. ”Jossakin on pakko olla aikataulu.”

Oliko niitä yhä asemilla? Edellisestä kerrasta juna-asemalla oli niin kauan, ettei hän tiennyt. Ehkä paperiset aikataulut olivat historiaa, ja kaikki oli nykyään tietokoneella tai puhelimen sovel-luksessa, mikä olikin kätevää, jollei joutunut tämän kaltaiseen tilanteeseen. Frankin puhelin näet ilmoitti, ettei kenttää tai verk-koa löytynyt. Paperilla oli hyvät puolensa. Ei auttanut kuin odottaa.

Frank nousi ylös ja asteli kahvikoneelle. Hän ei nähnyt ko-likkorakoa eikä hintoja. Hän kokeili onneaan ja painoi nappia, jossa luki kaakao. Hänen yllätyksekseen kone pudotti kupin ja täytti sen juomalla.

”Pahus. Nykyään ei useinkaan saa mitään ilmaiseksi. Ha-luaako joku muukin? Kaakaota, kanakeittoa, teetä, kahvia maidolla tai ilman?” Tarjolla ei ollut trendikkäitä latteja tai maitovaahtoespressoja. Koneen vieressä oli pieni pöytä, jossa oli lusikoita, sokeripusseja ja paperisia lautasliinoja. Jane muotoili suullaan äänettömästi ”Ei kiitos”.

”Grace?”

”En tahdo mitään, sillä juna voi saapua”, Grace vastasi.

”Ehkä juna tulee nopeammin, jos otat jotakin juomista. Murphyn laki”, Frank sanoi hymyillen, mutta hymy meni hukkaan, sillä Grace oli jo kääntänyt katseensa pois. Hän tutkaili seinien hilseilevää, vihreää vintage-maalia ja koristeellista mutta pahasti lohkeillutta kattolistaa.

Frank palasi muovikuppeineen penkille. Hän tarjosi vaimolleen ensimmäistä hörppyä, mutta tämä pudisti päätään. Entinen Grace olisi maistanut kupista ja vaatinut sitä itselleen, minkä jälkeen Frank olisi naurahtanut ja hakenut itselleen uuden. Grace ei ollut koskaan kyennyt vastustamaan kaa-kaota. Frank oli ostanut hänelle hienon kaakaokoneen pari joulua sitten, mutta se oli edelleen laatikossaan. Frank ei ollut nähnyt entistä Graceä vuosiin. Ehkä oli virhe ajatella, että hän piilotteli vielä jossakin. Ehkä hän oli lähtenyt iäksi jättäen jälkeensä vain tämän ulkokuoren, jonka kanssa Frank nykyään eli.

He odottivat hiljaisina. Sitten Grace nousi ylös sanomatta mitään ja suuntasi ovelle, jonka yllä oli wc-kyltti.

”Minne olette matkalla?” Frank kysyi yrittäen keskustella neiti Marplen kanssa. Myöhemmin häntä huvittaisi, kun hän saisi kuulla naisen olevan nimeltään Jane kuten neiti Marplekin.

”Lancasteriin”, Jane vastasi hänelle huokaisten.

”Lancasteriin?” Frank äimisteli. ”Miten kauan se kestää?” Hän arveli, että yli kolme tuntia ilman häiriöitä, ja ulkona oli hyvin suuri häiriö lumen muodossa.

”En halua edes ajatella”, Jane sanoi. Hänen olisi todellakin pitänyt jatkaa Seltonin asemalle. Tunne voimistui jokaisen kuluvan minuutin myötä. Aseman vieressä oli iso hotelli, jossa olisi varmasti ollut tilaa jopa tähän aikaan vuodesta. Jokin huone

hätätapauksia varten. Se etu ikääntymisessä oli, että ihmiset tekivät kaikkensa eläkeläisten eteen.

”Eikö täällä ole lainkaan henkilökuntaa?” Frank tivasi turhautuneena. ”Pitäisihän nyt asemapäällikkö edes olla. Olisiko tässä oltava huolissaan?” Hän naurahti hieman, mutta väkinäinen nauru ei ollut kovinkaan vakuuttava.

Luku 3

”Voi sentään, en pidä tästä lainkaan, Des”, sanoi matkustajan puolella istuva nainen ainakin kahdettakymmenettä kertaa. Se oli tosin karkea arvio, koska Ruby ”Roo” Cooper oli luopunut laskemisesta kolmentoista jälkeen. Nora ja Des Woolley, jotka olivat Roon naapurin ystäviä, olivat matkalla pohjoiseen joulunviettoon Noran sisaren Sandran luokse. He olivat tarjonneet Roolle kyytiä Whitbyyn asti. Jos Roo olisi tiennyt, miten paljon Nora puhui, hän olisi kokeillut onneaan ja liftannut epämääräisen rekkakuskin kyytiin, vaikka tällä olisi lojunut kirves kojelaudan päällä. Nora ei edes vetänyt henkeä välillä. Suusta pulppusi hölynpölyä, joutavuuksia ja sanasoppaa, mikä oli kylläkin epäreilusti sanottu soppaa kohtaan. Des ajeli kaikessa rauhassa omissa maailmoissaan, sillä hän osasi sulkea korvansa Noralta yli neljäkymmenen vuoden kokemuksella. Viimeisen 45 minuutin aikana Noran äänensävy oli vaihdellut pirteän sirkuttavasta huolestuneen valittavaksi, mikä oli vielä kovempaa korville.

Lunta pyrytti vaakatasossa, sillä ulkona tuuli tuimasti. Lumihiutaleet olivat isoja ja untuvaisia kuin joutsenen höyhenet.

”Voi sentään, voi sentään”, Nora vaikersi muuttaen hieman perussäveltään. ”Mitä luulet, Des?”

Kerrankin hän antoi Desille mahdollisuuden vastata esittämänsä kysymykseen.

”Minusta meidän pitäisi kääntyä takaisin, niin minä luulen”, Des sanoi kotvan mietittyään. Sitten hän murahti samaan hengenvetoon, että nyt oltaisiin jo perillä, jos olisi lähdetty aamulla, kuten hän oli ehdottanut.

”Sandralla on yhdeksän kilon kalkkuna odottamassa meitä”, Nora henkäisi. ”Hän on tehnyt täytteenkin itse.”

”Emme voi syödä sitä, jos olemme kuolleita”, Des kuittasi, ja äänensävy paljasti ärtymyksen vaimoa kohtaan. ”En edes pidä koko hiton kalkkunasta.”

”Niin, tehdään lopullinen päätös ja palataan kotiin.” Nora nyökkäsi päättäväisesti. Sitten hän hätkähti kuin muistaen, että takapenkin matkustaja oli riippuvainen heidän hyväntahtoisuudestaan. ”Voi, Ruby, minne sinä sitten joudut?”

Mätäojaan ilman melaa. Roo ei sanonut sitä ääneen. Vielä kaksi tuntia Noran tauotonta pälpätystä saisi hänen päänsä räjähtämään, mutta puheripuli oli pienin syy siihen, miksei hän halunnut palata kotiin pariskunnan kyydissä. Mitä tahansa muuta kuin paluu kotiin. Ei hän kuitenkaan voinut odottaa, että he jatkaisivat matkaansa, jos se oli vaarallista. ”Öö... tuota...”

Silloin hän huomasi ikkunasta kyltin. Siinä oli nuoli vasemmalle, junan kuva ja alla teksti, jossa luki: Derringbury, 500 jaardia.

”Des, voitko viedä minut juna-asemalle? Pääsen junalla Whitbyn.”

”Oi, oletko varma?” Nora kysyi. ”Junalla.” Hänen kasvonsa vääntyivät ikään kuin sana olisi haissut mädältä kalalta. Nora ei julkista liikennettä käyttänyt, sillä hän ei todellakaan matkustanut rahvaan seassa.

”Voit palata kyydissämme kotiin”, Des tarjosi.

Juna täynnä joulun taikaa

Yorkshire Belle on loistelias höyryjuna, koristeltu viimeisen päälle unelmien joulumatkaa varten. Kun lumimyrsky sotkee joululiikenteen, seitsemän toisilleen vierasta ihmistä päätyy sen ylellisiin vaunuihin odottamaan myrskyn laantumista.

Heillä jokaisella on omat toiveensa ja unelmansa, salaisuutensa ja surunsa. Kun lumi jatkaa satamistaan ja käy selväksi, ettei juna ole liikkumassa mihinkään, he joutuvat pysähtymään – ja tarttumaan hetkeen. Tänä jouluna Yorkshire Bellen kyydissä syntyneet ystävyssiteet saattavatkin muuttaa heidän elämänsä lopullisesti.

*"Millyn maailmaan pakeneminen on aina ilo, ja
Joulu kinosten keskellä on täydellistä joulun lumoa!"*

- Jill Mansell

